

→ música

→ emergents

El passat dia 18 va tenir lloc a L'Auditori el concert inaugural d'«Emergents + a prop», un cicle amb la vocació d'acostar al públic propostes de músics novells. Els propers concerts, el dia 25 de gener a l'Espai Jove Boca Nord i l'1 de febrer a l'Espai Jove de l'Eixample.

Música » Debuts discogràfics de joves grups de 'punk' i de 'rock' del País Valencià

Sons potents des de València

Primers elapés de 121 db i de The Garrophones

Conrad Vallverdú

Passen els anys i les modes, hi ha hagut llargues temporades de crisi i successives reconversions i adaptacions als nous temps, però sempre hi ha una minoria resistent que manté viva la flama del *hard rock* i de la sensibilitat *punk*. I les terres de València segueixen consolidant-se com una terra fèrtil musicalment, on grups de parla catalana continuen defensant música en la llengua pròpia malgrat les dificultats polítiques. I no solament es tracta dels ja consagrats Obrint Pas. En les darreres setmanes, dos grups integrants de l'escena ca-

nyera d'aquestes terres han comercialitzat els seus debuts discogràfics, proporcionant-nos una ocasió per fer una presa de temperatura a la salut d'aquesta basant-nos en els dos casos concrets.

Finalment, The Garrophones

Formació de Sueca amb sis anys d'antiguitat i una història força agitada pel que fa a entrades i sortides d'instrumentistes, The Garrophones ha fet esperar els seus seguidors, treballant durant tot aquest temps sense cap elapés al mercat. Finalment, el grup ha entrat en el mercat discogràfic per la porta petita amb *Qui no vullga pols, que no vaja a l'era* (Cambra Records, 2007), un enregistrament agradable, variat estilísticament, però en termes generals força insatisfactori. Desgraciadament, el treball no justifica la llarga espera, i segurament s'ha vist

→ El trio valencià 121 db.

afectat per la complicada intrahistòria del grup.

Qui no vullga pols, que no vaja a l'era arriba amb una declaració d'intencions per part dels seus creadors: una aposta per l'apertura a molts sons diferents de l'àmbit del *rock*, des del *hard rock* clàssic fins al més metàl·lic, passant per sonoritats progressives... i, tot plegat, acolorit amb unes quantes pinzellades de *blues*. El resultat de la mixtura pot resultar molt entretingut per als incondicionals, però és quasi inevita-

blement dispers: el grup es mostra incapaç de pastar amb personalitat pròpia tota l'amalgama d'homenatges a diferents estils musicals que, presumim, han marcat la seva vida com a músics i oients. Un dels aspectes més curiosos de The Garrophones és la inclusió d'una vocalista femenina que, en segon terme, endolceix unes composicions de contundència variable i amb lletres socialment compromeses. Es tracta d'un detall original més d'una formació estranyament àmplia: fins a

set components, incloent-hi dos vocalistes, tres guitarres, teclats...

100% efectius

121 db, malgrat ser també un grup que mostra diferents referències, va més per feina. Formació jove que va participar en el Sona 9 de 2007, ha debutat en el mercat discogràfic amb Gor Diskak, segell basc alternatiu especialitzat principalment en els sons durs i les lletres compromeses. Amb *Equilàter*, aquest grup valencià comença amb bon peu, optimitzant al 100% els seus recursos, i les limitacions inherents a l'esperit *punk*: es tracta d'un disc senzill però completament efectiu, marcat en gran mesura per ser l'empremta en estudi d'un *power trio*.

Una sola guitarra liderant la secció rítmica obliga a l'economia de mitjans, i el grup no aposta per piro-tècnies elèctriques, sinó per cançons curtes i directes, petits descensos jugant-se la vida que combinen soroll i sublimitat. Perquè, malgrat que potents distorsions de guitarra marquen la seva recepta musical, el baix elèctric treballa les melodies, amb un enfocament que recorda el de propostes actuals de l'escena *indie* i, mirant més enrere, del *punk* i de la *new wave* més emocional. Així, el grup aconsegueix satisfer plenament amb petites simfonies de soroll melòdic, d'emotivitat viscuda des del descens dels joves amb una realitat que sembla hostil. ■

Lectures » Nou malson disfuncional de l'autor d'«El club de la lluita»

En la societat terminal

Ignasi Franch

Elavat a la categoria d'escriptor de culte ja des de la seva primera novel·la, Chuck Palahniuk és un d'aquells escriptors que han sabut trobar un estil prou vibrant i alhora una visió del món prou personal per satisfer públic massiu i lectors exigents. La seva manera de narrar magra i veloç, unida a un fosc sentit de l'humor i al talent per concebre societats americanes de malson no tan llunyanes de la realitat fa d'ell un dels més interessants escriptors de l'àrea menys canònica de les lletres occidentals. Amb *Rant. La vida*

d'un assassí en sèrie (Empúries, 2007), l'autor torna en certa manera als seus orígens, al desesper nihilista d'*El club de la lluita*, retratant la vida d'un jove autodestructiu i de currículum considerablement excèntric: addicte a les mossegades d'aranya i de tota mena d'animals, virtuós del *cunnilingus* i sospitós d'assassinar alguns familiars amb estranys mètodes.

Amb un aire de J. G. Ballard, Palahniuk torna al descens i ho amb una novel·la a moltes veus, un *collage* polifònic que retrata l'absent Buster Rant Casey i els testimonis que parlen d'ell, començant per la seva família disfuncional i acabant pels seus companys del joc dels accidents —una cerimònia social creada al voltant de persecucions automobilístiques i xocs. En una societat que s'està dividint entre nocturns i diürns, Rant representa un mite de la dissidència noctàmbula: com els membres del club de la lluita, aquest aspira a experiències autèntiques, i no a la vida pautaada per la publicitat i pels desitjos gastats —i, en aquesta ocasió, també pels clímaxs propulsats: per-

→ Imaginativu 'collage' polifònic.

cepcions enregistrades que es descarreguen al cervell dels consumidors.

Però Rant és també l'accelerant de la perdició: de la mateixa manera que és portador de la dissidència, és portador d'un virus. I és que, de nou, una obra actual recorre a l'amenaça contagiosa com a part de la trama. Amb aquesta estructura, oberta a visions *conspiranoiques* i a elements fantàstics, Palahniuk vertebrava una novel·la mercurial, que flueix amb viscositat i, malgrat uns inicis un xic difícils, magnetitza, i després sorprèn amb girs insospitats. ■

Torna el Palahniuk més nihilista i fosc amb una història de subcultures urbanes i dissidència

Faristol » Històries del passat

1 'La guerra fría'

Autor: Álvaro López
Editorial: Melusina, 2007
Pàgines: 221

El diplomàtic i historiador Álvaro Lozano presenta amb *La guerra fría* una introducció centrada i altament divulgativa al procés que va dividir el món durant cinquanta anys. Lozano mostra una voluntat ferma de mantenir la distància, fins al punt de descriure sense gaires judicis morals la terrible instrumentalització de conflictes territorials (a l'Afganistan, al Vietnam, a Corea...) per part de les dues superpotències, quan el Tercer Món va ser utilitzat com el tauler d'escacs paral·lel d'una impossible (per potencialment apocalíptica, atesa l'amenaça nuclear) guerra global. L'autor fixa les bases d'una mirada al conflicte polític comunisme-capitalisme que, vista la brevetat del volum, és necessàriament concisa i òbviament mancada de molts matisos, però prou completa per satisfer curiositats, i presentada amb una prosa ben estructurada i molt clara. ■ I.F.

2 'El poeta indecente'

Autor: Àlex Masllorens
Editorial: Deriva Editorial, 2007
Pàgines: 302

El poeta indecente explica la investigació per localitzar un retrat inèdit d'Oscar Wilde realitzat per Toulouse-Lautrec. Un historiador d'art contacta amb una altra erudita per recuperar el rastre d'una obra amagada per la Resistència fins al seu robatori a mitjan segle. La relació entre la parella d'historiadors, alemany l'un, jueva l'altra, evoluciona en paral·lel a la investigació. El periodista i polític Àlex Masllorens signa una novel·la de trama atractiva, escrita amb força agilitat. Aquestes dues virtuts es contraposen amb algun llast: l'ús intensiu de diàlegs propulsa la lectura, però aquests acostumen a sonar imposats i força funcionalistes. Juntament amb els apunts culturals sobre Wilde o Toulouse-Lautrec, que enriqueixen la lectura, també hi trobem algunes insercions ideològiques un xic força- des. En tot cas, l'obra és un agradable entreteniment culturalista. ■ I.F.